

Sygn. akt II Ka 190/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	stażysta Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Jolanty Niewęłowskiej

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2020 r.

sprawy **J. G.**

oskarżonego z art. 35 ust. 1a i 2 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 13 listopada 2019 r. sygn. akt II K 60/19

zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu; stwierdza, że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 190/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie II Wydział Karny, sygn. II K 60/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	- obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obraza art. 4 kpk poprzez brak obiektywizmu przy interpretacji materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i jego ocenę jedynie na niekorzyść oskarżonego, przy pominięciu korzystnych dla niego okoliczności oraz licznych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, mimo iż zasada ta nakazuje zachowanie obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przepis art. 4 kpk formułujący zasadę obiektywizmu oznacza nakaz bezstronności w traktowaniu przez organy procesowe stron oraz innych uczestników postępowania, jak również zakaz kierunkowego nastawienia do sprawy. Zakaz kierunkowego nastawienia do sprawy nie oznacza zakazu przyjmowania przez organ procesowy określonej wersji, która		

to następnie jest weryfikowana przez przeprowadzane dowody. Zakaz ten przejawia się zwłaszcza w otwartości organu procesowego na inne wersje i nie ograniczaniu się do z góry przyjętych założeń (w: Tomasz Grzegorzczak, Komentarz do art. 4 Kodeksu postępowania karnego). Konfrontując przebieg postępowania pierwszoinstancyjnego oraz pisemne motywy zaskarżonego wyroku z podniesionym zarzutem braku obiektywizmu przy interpretacji materiału dowodowego, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż zarzut ten jest zasadny w realiach niniejszej sprawy. Nie sposób nie przyznać racji obrońcy w jego twierdzeniach, iż Sąd Rejonowy interpretując materiał dowodowy, dokonał jego oceny jedynie na niekorzyść oskarżonego, przy pominięciu korzystnych dla niego okoliczności oraz licznych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego. Sąd Rejonowy powinien dokonać oceny zeznań oskarżycielki posiłkowej A. S. w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Zwłaszcza zeznania T. D. powinny nasunąć wątpliwości Sądu Rejonowego co do wiarygodności zeznań A. S.. T. D. w zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym wskazała, iż oskarżony po pokazaniu martwych gęsi nie poszedł szukać psa, tylko po usłyszeniu słów związanych z możliwością dokonania przez A. S. zapłaty za wyrządzone przez jej psa szkody, wrócił na swoją posesję. Ponadto z zeznań T. D. wynika kwestia, która jest istotna w kontekście ustalenia sprawstwa przedmiotowego zdarzenia, że jeden z Ukraińców znajdujących się na jej posesji wypowiedział w stosunku do psa słowa: „ (...) jak on

<p>tak robi to ubić sabakę” (k. 113 verte). Przyznać należy rację obrońcy, iż w przedmiotowej sprawie ocena zgromadzonego materiału dowodowego została dokonana przez Sąd I instancji w sposób jednostronny, z pominięciem okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie J. G. od stawianego mu zarzutu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec zasadności zarzutu apelacyjnego, na uwzględnienie zasługiwał wniosek obrońcy oskarżonego o uniewinnienie J. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2</p>	<p>- obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obraza art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, wybiórczej oraz sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, co skutkowało niezasadnym przyjęciem, że J. G. dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo licznych wątpliwości w tym zakresie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Podczas oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego organy procesowe kierują się swoim przekonaniem ukształtowanym wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami prawidłowego rozumowania. Zasada swobodnej oceny dowodów wyraża się w wolności przekonania organu procesowego w kwestii oceny dowodów i wyciągania z nich racjonalnych wniosków (w: Sławomir Steinborn, Komentarz do art. 7 Kodeksu postępowania karnego). Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nasuwa zastrzeżenia Sądu II instancji. Sąd Rejonowy z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności, w ocenie Sądu Okręgowego wyprowadził niewłaściwe wnioski. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż Sąd I instancji nie dokonał kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, stanowiącego podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Zwrócić uwagę należy przede wszystkim na ocenę dowodu z zeznań oskarżycielki posiłkowej A. S., które to zeznania stanowiły podstawę dla wydania wyroku skazującego. Oskarżycielka posiłkowa w swoich zeznaniach, pomimo konsekwencji i stanowczości, zawarła stwierdzenia podważające ich wiarygodność. W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób uznać za wiarygodne twierdzeń oskarżycielki posiłkowej, która konsekwentnie zeznawała, iż w chwili gdy ujrzała oskarżonego na</p>	

podwórku trzymał on w ręku jedną gęś, w drugiej zaś trzymał kantówkę, którą to zadawał uderzenia psu. Zeznania te nie korelują z wersją przedstawioną przez matkę oskarżycielki posiłkowej, która to w swoich zeznaniach w postępowaniu przygotowawczym wskazała, iż oskarżony po odkryciu zagryzienia gęsi przez psa, udał się z pięcioma gęsiami w ręku na posesję T. D.: „Podeszłam do brata i widziałam, że trzyma pięć tych gęsi w rękach” (k. 15 verte). Sąd Okręgowy nie uznał zatem za wiarygodne zeznań oskarżycielki posiłkowej A. S., z uwagi na ich niespójność z zeznaniami świadka T. D.. Nie sposób dać wiarę zeznaniom oskarżycielki posiłkowej co do faktu trzymania w ręce przez oskarżonego jednej gęsi: „Wjeżdżając na podwórko zauważyłam wujka jak trzyma gęś w ręku a drugą ręką uderza tylko z początku nie widziałam w co uderza” (k. 87 verte), kiedy to uduszonych zostało pięć jego gęsi oraz z pięcioma gęsiami udał się na teren posesji T. D.. Zakładając prawdziwość wersji zdarzeń przedstawioną przez A. S., należałoby przyjąć, iż J. G. trzymając w ręku pięć martwych gęsi udał się na teren posesji siostry T. D., a następnie trzymając w ręku już tylko jedną martwą gęś, powrócił na podwórko siostry T. D. pod jej nieobecność, gdzie miał dotkliwie pobić psa, mając przy tym świadomość, iż A. S. została już powiadomiona o zajściu przez swoją matkę i w każdej chwili może wrócić na teren jej posesji i go dostrzec. W ocenie Sądu Odwoławczego, zaprezentowana przezeń wersja zdarzeń, jakoby to A. S. ujrzała oskarżonego na podwórku, gdy trzymał on w ręku jedną gęś, w drugiej zaś kantówkę, którą to

zadawał uderzenia psu jawi się w świetle okoliczności przedmiotowej sprawy jako nielogiczna i co za tym idzie, nieprzekonująca. Ponadto zgodzić się należy z rozważaniami obrońcy zawartymi w środku odwoławczym, iż pies raczej uciekłby na widok napastnika, niż potulnie stał w miejscu i czekał na dalsze ciosy. Podkreślić należy, że pies w chwili zdarzenia nie znajdował się przecież w kojcu, z którego uciekł, a jeżeli uznać prawdziwość zeznań A. S., która twierdziła, że J. G. w chwili pobicia psa w jednym ręku trzymał gęś, a w drugiej kantówkę stwierdzić należy, iż nie miał przecież możliwości przytrzymania zwierzęcia.

Twierdzenia A. S. o okolicznościach w jakich zobaczyła J. G. rzutują na całą ocenę dowodu z jej zeznań, gdyż pomimo konsekwencji i stanowczości przedstawiła wersję wydarzeń nie korelującą z całokształtem okoliczności zdarzenia. Zgodzić należy się z twierdzeniami apelującego obrońcy, iż Sąd I instancji niesłusznie obdarzył wiarą zeznania oskarżycielki posiłkowej A. S., której relację uznał za konsekwentną i przekonującą. Pomimo, iż postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie – w zdecydowanej części – zostało przeprowadzone prawidłowo, to Sąd Rejonowy nie ustrzegł się błędu w ocenie materiału dowodowego w zakresie sprawstwa oskarżonego J. G..

Sąd Okręgowy weryfikując prawidłowość pierwszoinstancyjnej oceny dowodów nie podzielił stanowiska i spostrzeżeń Sądu Rejonowego, iż świadkowie obrony swoimi zeznaniami próbowali potwierdzić wersję zdarzeń przedstawioną przez oskarżonego

J. G.. Sąd Rejonowy wskazał jednocześnie, iż do zeznań tych świadków należy podchodzić z ostrożnością z uwagi na fakt zatrudnienia u oskarżonego oraz łączących świadków z oskarżonym relacji towarzyskich. Podkreślić należy, iż u oskarżycielki posiłkowej A. S. w chwili zdarzenia również znajdowali się pracownicy z Ukrainy, którzy mogliby złożyć zeznania co do okoliczności zdarzenia. Kwestia ta jest istotna w kontekście ustalenia sprawstwa przedmiotowego zdarzenia, zwłaszcza w kontekście wypowiedzianych przez jednego z nich słów: „ (...) jak on tak robi to ubić sabakę” (k. 113 verte), które to słowa znalazły się w zeznaniach świadka T. D.. Oskarżycielka posiłkowa jednak nie dostarczyła informacji o adresach świadków, co uniemożliwiło ich wezwanie.

Sąd Okręgowy miał również na uwadze podniesione w środku odwoławczym okoliczności związane z częstymi pomówieniami J. G. przez A. S.. Jak wskazano w apelacji, z akt sprawy wyraźnie wynika, iż oskarżycielka posiłkowa A. S. pomawia oskarżonego o karalność za znęcanie się nad członkami rodziny, o znęcanie się nad zwierzętami, o złe traktowanie swoich psów, o uderzenie jej ręką w twarz i kopnięcie oraz uderzenie córki w plecy, a także o karalność za posiadanie broni. Podkreślić należy, iż zarzuty dotyczące karalności oskarżonego nie znalazły potwierdzenia w jego kartotece karnej.

Sąd Okręgowy ocenił dowód z zeznań A. S. w świetle całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w

kontekście całokształtu okoliczności sprawy. Ocena ta doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania, iż dowód z zeznań A. S., jako główna okoliczność obciążająca oskarżonego i wskazująca na jego sprawstwo w przedmiotowej sprawie, nie może stanowić okoliczności prowadzącej do skazania.

Sąd Rejonowy oceniając zeznania pokrzywdzonej A. S. miał w polu widzenia istnienie pomiędzy stronami sytuacji konfliktowych. W ocenie Sądu Rejonowego okoliczność istnienia konfliktu między stronami nie powoduje, iż zeznaniom A. S. należy odmówić waloru wiarygodności. Stanowisku temu nie sposób odmówić zasadności, należy jednak podkreślić, iż z tych samych powodów nie należałoby odmawiać wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Należy również zwrócić uwagę, iż z opinii lekarza weterynarii wynika, że prawdopodobną przyczyną urazu kręgosłupa psa był uraz mechaniczny, który mógł powstać w wyniku uderzenia tępym narzędziem (k. 11). W protokole sekcji zwłok wskazano również na obecność odłamów metalu w okolicy złamanego kręgu kręgosłupa psa. W złożonej ustnej opinii biegły wskazał, iż obecność tak wyglądającego metalu w okolicy złamanego kręgu sugerować może, że jest to śrut np. z broni pneumatycznej, który uległ zniekształceniu po otarciu o tkanę. Co prawda w złożonej ustnej opinii biegły stwierdził, iż: „(...) taki rodzaj śrutu nie mógł spowodować takiego urazu”, nie wykluczył jednak równocześnie, iż

<p>przyczyną urazu kręgosłupa psa mógł być przedmiot metalowy: „ (...) był to uraz spowodowany przedmiotem, ale nie wiem jakim, czy tępym czy ostrym, ale takim przedmiotem mogła być drewniana listwa. Ja nie mogę wykluczyć ani zaprzeczyć, że mógł być to wyłącznie przedmiot metalowy” (k. 248).</p> <p>Reasumując powyższe rozważania należy skonstatować, iż w ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy interpretując zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie dokonał właściwej jego oceny.</p>		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie J. G. od stawianego mu zarzutu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec zasadności zarzutu apelacyjnego, na uwzględnienie zasługiwał wniosek obrońcy oskarżonego o uniewinnienie J. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu.		
Lp.	Zarzut	
3	- obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obraza art. 410 kpk poprzez pominięcie zeznań T. D., w szczególności w zakresie negatywnych zachowań i negatywnego nastawienia A. S. względem oskarżonego, jej wujka	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>J. G. oraz w zakresie jego stanu emocjonalnego w chwili zgłaszania o zagryzieniu gęsi oraz czy szukał psa razem z T. D. a także w zakresie ewentualnej roli w przebiegu zdarzenia dwóch mężczyzn z Ukrainy, w świetle wypowiedzi jednego z nich, że „jak on tak robi to ubić sabakę”</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przepis art. 410 kpk wymaga, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Naruszenie tego przepisu stanowi zarówno brak ujawnienia określonego dowodu, a w konsekwencji jego pominięcie, jak i oparcie się przez sąd na dowodach formalnie nieujawnionych i niezaliczonych w poczet materiału dowodowego (w: Krzysztof Eichstaedt, Komentarz aktualizowany do art. 410 Kodeksu postępowania karnego). W realiach przedmiotowej sprawy nie sposób podzielić zarzutu obrońcy w postaci obrazy przez Sąd Rejonowy art. 410 kpk. Obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami, co zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy. Ujawnienie w toku rozprawy materiału dowodowego w postaci zeznań świadka T. D., uprawiało Sąd Rejonowy do dokonania oceny tego dowodu oraz wynikających z tych zeznań okoliczności. W realiach przedmiotowej sprawy inną kwestię stanowi ocena czy Sąd Rejonowy z całokształtu ujawnionych w toku</p>		

przewodu sądowego okoliczności wyprowadził właściwe wnioski.	
Wniosek	
- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie J. G. od stawianego mu zarzutu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Ze względu na bezzasadność podniesionego przez obrońcę zarzutu, wniosek apelacyjny nie mógł zostać uwzględniony.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
-----	-----
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie II Wydział Karny, sygn. II K 60/19	
Zwięźle o powodach zmiany	
Ze względu na zasadność podniesionych przez skarżącego zarzutów, Sąd Okręgowy został zobligowany do zmiany zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienia oskarżonego J. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Na podstawie przepisów art. 634 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk wydatkami obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS